

TERRORELHÁRÍTÁSI KÖZPONT

1101 Budapest, Zách u. 4.

Ambrus Éva

Visszatekintés és tapasztalatok egy nyugati dzsihadista tollából – Eric Breininger önéletrajza¹

(tartalmi fordítás)

Egy német fiatalember, Eric Breininger – más néven „Abdul Ghaffar al-Almani” –, önként csatlakozott a Wadzsirisztánban harcoló iszlamista fegyveresekhez. 2007-ben utazott a pakisztáni-afganisztáni határvidékre, ahonnan számos video üzenetet küldött, melyekben nem csupán beszámolt arról, miképpen zajlik a „szent háború”, de igyekezett arra ösztökélni barátait, hogy csatlakozzanak a nyugati hódítók elleni harchoz, vagy legalább anyagilag segítsék a mudzsahedin fegyvereseket. Eric Breininger radikalizációja jól dokumentált, egyfelől a videó üzenetek által, másfelől az általa hátrahagyott befejezetlen naplója, a „Mein Weg nach Jannah” („Utam a mennyországba”) segítségével.

Összefoglalás:

A cikk célja a dzsihadista radikalizáció folyamatának elemzése egy megtért, Nyugaton született és nevelkedett fiatal sorsán és életén keresztül. A cikk középpontjában a német származású Eric Breininger áll, akit 2010 áprilisában öltek meg pakisztáni katonákkal folytatott tűzharcban a wadzsiristani régióban. A cikk alapját Breininger sajátkezű önéletrajza képezi, ami a halála utáni napokban került fel az internetre. A tanulmány fontossága abban rejlik, hogy megfigyelhetjük, miként radikalizálódik egy nyugati ember, s közeli perspektívát kapunk a frontvonalban harcolók mindennapi életéről – akik sokszor feláldozzák magukat az Iszlám hit nevében.

¹ http://www.ucm.es/info/unisci/revistas/UNISCI_DP_26_CANO.pdf, Miguel Ángel Cano Panos, Univ. de Granada, UNISCI, UNISCI Discussion Papers, N° 26 (May 2011) (letöltés dátuma: 2011.06.09.)

A megtérített személyek az iszlám terrorizmus harcterén

A szerzői profilok között, melyek az elmúlt években az iszlám terrorizmus hálózatának jellemzésére születtek, meg kell említeni azokat, melyek a megtérített személyekről készültek, vagyis olyan Nyugaton született személyekről, akik felvették a mohamedán vallást és idővel radikalizálódtak. Radikalizációjuk sokszor annyira mély, hogy akár terrorcselekményt is hajlandók végrehajtani. Az európai területen végrehajtott iszlám terrorista cselekmények elemzésekor figyelembe kell venni, hogy néhány, az iszlám hitre áttért európai állampolgár is nagy aggodalmat okozott a biztonsági szolgálatoknak. A veszély, amelyet ezek az alanyok jelentenek, 2001-ben, Richard Reid letartóztatásával, került előtérbe. Reid, az iszlám hitre áttért brit állampolgár egy az Egyesült Államokba tartó repülőgépen próbált bombát robbantani. Azóta több iszlámra áttért nyugati állampolgár vett részt terrorista cselekményekben. Közismert a lengyel-német állampolgárságú Christian Ganczarski esete, akit jelenleg egy 2002-ben történt dzserbaji merényletben való részvétel miatt Franciaországban tartanak fogva, Ganczarski, az amerikai és francia hatóságok szerint a terrorcselekmény idején az egyik legfontosabb európai al-Kaida tag lehetett. Ide sorolható Germaine Lindsay, jamaikai származású iszlám sejt tag esete is, aki részt vett a 2005. júliusi londoni merényletekben. Az amerikai John Walker Lindh-et a 2001-es amerikaiak által végrehajtott afganisztáni invázió során fogták el és jelenleg is börtönbüntetését tölti a tálib hadsereg műveleteiben való részvétel miatt. Meg kell jegyezni, hogy az iszlámra áttértek közül sokan fiatalok, akik könnyebb áldozatot jelentenek a dzsihadista toborzóknak. Az elmúlt időszakban az összes terrorista cselekményben való részvétellel elfogott és megvádolt európai személy férfi volt, azonban találni olyan, az iszlám hitre áttért európai nőt is, aki radikális tevékenységben vett részt. Muriel Degauque, belga születésű nő, 2005 novemberében Baaku városában (Irak) az Egyesült Államok csapatai ellen végrehajtott sikertelen merénylet során magát robbantotta fel.

Számos oka lehet a nyugati kulturális értékekről az iszlám fundamentalizmus felé való nyitásnak. Néhány esetben az áttért, radikalizálódott személyek életét a „gyökértelenség” és az elidegenülés érzése határozza meg, nem tudnak azonosulni a nyugati társadalommal és ezért olyan eszményben keresnek vigasztalást, amelynek alapja a testvériség és a szolidaritás.²

² «Durchmarsch zum Martyrium», *Spiegel-Online*, 2007. szeptember <http://www.spiegel.de/politik/deutschland/0,1518,504417,00.html> (letöltve: 2012. 09. 11.)

A radikalizálódás környezeti tényezőinek sorában elsősorban a múlt, a kitesztottság, a társadalmi elszigetelődés és a frusztráció érdemel említést. A korábbi, fel nem dolgozható elemeket tartalmazó élethez képest a muzulmán testvériség, amely a hegémónnak, rasszistának és züllöttnek beállított nyugati civilizációval képes szembeszállni– kitörési lehetőséget jelent.

A muzulmán közösségbe való integrálódás érzelmi biztonságot, átlátható norma- és értékrendszert valamint tiszta cselekvési iránymutatást jelent az áttértek számára.³

Az áttért nyugatiak terrorszempontról a kevésbé feltűnő, elsősorban logisztikai feladatok végzésére– mint például útlevelek beszerzése, lakás- és autóbérlés, bankszámlák kezelése, illetve postai küldemények feladása - alkalmasak. Más áttértek azonban alkalmasak lehetnek terrorakciók végrehajtására is, akár a közvetlen tűzvonalban (Irak, Afganisztán), vagy a hátszágban (Európa). A térítők számára az áttért hívők terrorcélú felhasználása előnyt jelenthet, hiszen a terrorcselekmény végrehajtójával ellentétben hozzájuk nehezen jutnak el a hatóságok. Az áttértek ugyanakkor be akarják bizonyítani rátermettségüket, éppen ezért agresszívebbek és lelkesebbek, mint a született muzulmánok.

A dzsihád egyik fontos összetevője az egalitárius rendszer, vagyis hogy bárkit szívesen a soraikba fogadnak. A német Alkotmányvédelmi Szövetségi Hivatal (BfV, Bundesamt für Verfassungsschutz) szerint az elmúlt években száz szélsőséges hagyta el Németországot, hogy az afgán-pakisztáni határ mentén lévő táborokban kiképzésen vegyenek részt. Néhányan közülük azóta elestek a „*Szent Háborúban*”, mint Kaplan Sadullah, Cüneyt Ciftci, mások pedig terrorizmus vádjával jelenleg is börtönbüntetésüket töltik, mint Fritz Gelowicz és Daniel Schneider, az ún. „*Sauerland Csoport*”⁴ tagjai.⁵

Breininger életrajzi írása, az iszlám hitre áttérésének története

2008-2010 között Eric Breininger Németországban az egyik legkeresettebb terrorista gyanús személy volt.

³ «Die Memoiren des deutschen Dschihadisten», *Spiegel-Online*, 2010. május 5-ikei szám, interneten elérhető: <http://www.spiegel.de/politik/deutschland/0,1518,693081,00.html> (letöltve: 2012. 09. 21.)

⁴ 2007-ben Németországban megakadályozott bombamerényletet előkészítő csoport, amelynek három férfi tagját ítélték el: Fritz Gelowicz-et, Daniel Schneider-t, Adem Yilmaz-t, 12 éves börtönbüntetéssel sújtották.

⁵ «Der Weg ins Paradies», *Der Spiegel*. 40. szám . 2008. 50. o.

Radikalizációs folyamatának kezdetén, a munkahelyén megismerkedett egy Anis nevű, radikális nézetű pakisztáni személlyel. Anis bemutatta a baráti körének, akik szabadidejüket a Korán közös tanulmányozásával töltötték. Ebbe a csoportba tartozott Daniel Schneider (saját magát Abdullah-nak hívta), akit, miután Pakisztánban részt vett egy kiképzésen, a német biztonsági szolgálatok már figyeltek. Ő lett Breininger példaképe, aki 2007-ben tért át az iszlám hitre. Breininger a csoportban megtalálta számításait, elismerést kapott, éreztették vele férfi mivoltát, és egy „*az Igazat ismerő elitista csoport*” tagja lehetett. Emellett tetszett neki a szigorú szabályrendszer és a viselkedési előírások. A csoport szép lassan átvette életében a család szerepét.⁶ 2007-ben ugyan megnősült, de később el is vált feleségétől, aki bár felvette a mohamedán vallást, de azt Breininger meglátása szerint nem vette komolyan.

Breininger progresszíven radikalizálódott. Nem fényképezhették, romlott az iskolai átlaga, majd abbahagyta tanulmányait; eltávolodott a régi barátaitól; minden szabadidejét imádsággal, a Korán tanulmányozásával és az arab nyelv tanulásával töltötte. Megváltoztatta a külsejét, másképp ruházkodott, abbahagyta az alkohol és a sertéshús fogyasztását, valamint a cigarettázást és a tévénezést. A csoporton kívül nem járt többé társaságba, majd eladta a bútorait, a tévéjét, a számítógépét. A fényképeit is lefordította, hogy ne lássa őket.

Egy heves családi vita után elhagyta otthonát és egyik „*muszlim testvéréhez*” Daniel Schneiderhez költözött. Ekkor gyorsult fel a radikalizációja. Szeptemberben Schneidert terrorizmus vádjával letartóztatták. Breininger napokkal előtte úgy döntött, hogy Egyiptomba utazik arabul tanulni. 2007 novemberében Kairóban találkozott Husszein Al-Malla-val, akivel elhatározták, hogy Iránon keresztül Afganisztánba mennek. 2008 márciusában e-mailt írt nővérének, melyben leírta, hogy a pakisztáni hegyekben tartózkodnak, és céljuk Afganisztánba jutni, ahol az Iszlám Dzsihad Uniójának (Islamic Jihad Union, IJU)⁷ kiképzőtáborába mennek.⁸

Breiningert nem csak kézfegyverek és robbanószerkezetek használatára képezték ki. A fegyveres képzésével egy időben, Abdul Ghaffar El Almani néven kezdte meg propaganda munkáját az interneten keresztül. Breininger német állampolgársága különösen fontos volt a propaganda

⁶ *Sageman, Marc* : Understanding Terror Networks. Philadelphia: University of Pennsylvania Press. 119. o.

⁷ Az IJU egy üzég terroristaszervezet, amely kapcsolatban áll a tálibokkal, és az al-Kaidával. Az utóbbi években több tucat német állampolgárt „*képeztek*” ki.

⁸ «Deutscher Islamist meldet sich mit Dschihad-Aufruf – Behörden alarmiert», *Spiegel-Online*, 2008. április 29., <http://www.spiegel.de/politik/ausland/0,1518,550507,00.html> (letöltve: 2012. 09.21.)

sikerének szempontjából, hiszen általa a Nyugaton élő fiatalság elérhetőbbé vált a dzsihád számára.

Breininger egyre radikálisabb hangot ütött meg, és emiatt a német Alkotmányvédelmi Hivatal úgy döntött, hogy felderítése érdekében szétszítja fényképét az Afganisztánban szolgáló katonák és diplomaták körében.

2008 őszére úgy tűnt, hogy Breininger megszakította kapcsolatát az IJU-val. 2010. május 3-án a Mansura Taifatul dzsihadista csoport bejelentette Breininger április 28-án, Észak-Wadzsiristanban bekövetkezett halálát. Halála után pár nappal jelent meg Breininger befejezetlen naplója „*Mein Weg nach Jannah*” címen („*Utam a mennyországba*”).

Az átalakulás rendkívül érdekes, mivel nagyon gyorsan történt, nem volt köztes időszak, szinte az elejétől fogva jelen volt a militáns iszlám szellemisége. Ehhez nyilván hozzájárult Breininger személyisége is, amely labilis és könnyen befolyásolható volt, a testvére szerint ugyanennyi esélye lett volna annak, hogy neonáci válik belőle.

Hat hónap alatt Breininger, egy sportot szerető, átlagos fiatalból átváltozott Abdul Ghaffar el Almani-vá, aki kész volt harcolni minden ellen, ami a nyugati kultúrát jelképezi.

Két dolog tűnik ki Breininger visszaemlékezéseiből:

- (1) A szélsőséges iszlám csoportok, amelyek Afganisztán és Pakisztán elhagyott területein élnek, tisztában vannak a világ eseményeivel, ami csak a világhálón keresztül valósulhat meg.
- (2) Breininger tisztában volt vele, hogy mivel csatlakozott a Dzsihadhoz, valószínűleg meg fog halni.

A radikalizáció folyamata:⁹

1. A kiválasztás. A radikális térítők módszereinek tanulmányozása szempontjából fontos, hogy a legtöbb iszlám hitre tért nyugati fiatal csonka családból jött, személyiségük még nem alakult ki teljesen, könnyen befolyásolhatók. A jelöltek megkörményezése és az első kapcsolatfelvételekre általában 18-19 éves koruk körül, krízis helyzetekben

⁹ Silber, Mitchell D./Bhatt, Arvin : Radicalization in the West: The Homegrown Threat. New York City Police Department. The International Centre for the Study of Radicalisation and Political Violence 2007: Recruitment and Mobilisation for the Islamist Militant Movement in Europe. London: King's College. 39. o.

kerül sor. Kiválasztásukra kezdetben nagyon triviális elvek mentén kerül sor.¹⁰ A térítők általában igyekeznek úgy viselkedni, mint egy a jelöltek problémáit megértő pszichológus. Ezek után a fiatalot meghívják magánkörökbe, ahol általában az iszlámról és a világ politikai helyzetéről diskurálnak. A találkozók helyszínei legtöbbször magánlakások, iszlám szervezetek irodái, segélyszolgálatok, muszlim könyvtárak, stb.

2. Az „önazonosítás” a második lépés a radikalizációban. Ez gyorsabban és hatékonyabban megy végbe azoknál a jelölteknel, akik háttérükből¹¹ fakadóan könnyebben elfogadják a radikalizmust. Amint megtörténik a jelölt azonosulása a csoporttal, úgy érzi, hogy minden kérdésére választ talál.

Meg kell itt is jegyezni az internet, mint információforrás fontosságát – nem csak az iszlám különböző interpretációiról szerezhet tudomás a jelölt, hanem más, hasonló helyzetben lévő fiatallal is kapcsolatba léphet a fórumokon.

Tipikus beszélgetési téma az ilyen körökben az, hogy mit jelent „jó muzulmán” lenni, továbbá hogy milyen a muzulmán hit és a politika kapcsolata. A jelölt úgy érzi, hogy egy különleges társaságnak a tagja, ahol végre odafigyelnek rá.

3. Amint az első két lépésen átment a jelölt, a képzése a harmadik, az elkülönítés és indoktrinálás szakaszába lép.¹² A kapcsolat a jelölt és a kiképző közt ekkor egyre intenzívebbé válik, többször találkoznak, rendszerint nem nyilvános helyeken.¹³ Ezen a ponton a jelölt már gyakran kerül konfliktusba régebbi közvetlen környezetével, mint a család, a társak, az iskola, a munkahely, vagy akár a párkapcsolata. A konfliktusos helyzeteket felhasználva a kiképző tovább erősíti a meg nem értettség és igazságtalan elbírálás érzetét a jelöltben, egyben rögzíti, hogy ennek feloldására kizárólag a radikális viselkedés adhat módot. A jelölt ezen a ponton kezd eltávolodni régi környezetétől és egyfajta párhuzamos életet élni. Az indoktrináció három pilléren nyugszik:

¹⁰ Kinek vannak személyiségbeli problémái? Kinek vannak magánéleti problémái? Ki az, aki társadalmilag-gazdaságilag diszkriminált?

¹¹ Személyes háttér, életstílus, iskolai végzettség, társadalmi-gazdasági helyzet, lakókörnyezet, stb.

¹² Silber/Bhatt, opus cit., 36. o.; The International Centre for the Study of Radicalisation and Political Violence, opus cit., 44. o.

¹³ Magánlakás, külön terem az iszlám központban, egy internet-café leválasztott része.

- a) A dzsihád képviselői azt hirdetik, hogy a nyugati kultúra előítéletes az Iszlámmal szemben.
- b) Ezzel egy időben a jelöltekhez egyre szélsőségesebb propagandát juttatnak el azokról az igazságtalanságokról és szenvedésekről, amit a muzulmánoknak el kell viselniük a világban.¹⁴ Egyben tudatosítják, hogy a „jó muzulmán” feladata elnyomott testvéreinek kiszabadítása, valamint, hogy a dzsihád csak (ön)védelem.

Ezen a ponton jelenik meg az „igazi” és „tisztá” Iszlám fogalma. A kiképzők számára fontos, hogy a jelölt elfogadja az iszlámról általuk közvetített verziót, és rábírják, hogy életüket csak a dzsihádnak szenteljék. A kiképzők az elméletüket vallási környezetbe helyezik, így azok abszolút értelmet nyernek, amely révén megkérdőjelezhetetlenné válnak. Ezt követően jelenik meg a dzsihád nyíltan a beszélgetésekben. Ekkora már egyértelmű a jelöltnek, hogy a (történelmi) körülmények olyanok, amellyel indokolttá teszik a „cselekvést”, az elnyomott muzulmán nép védelme érdekében, és ennek okán támogatni és terjeszteni kell az iszlám terrorizmust. Ebben a stádiumban a jelölt az iszlámon túli világot egy vallási-politikai ellentétben alapuló (dualista) közegnek látja, amelyben az erőszak legitim minden nem-muzulmánval szemben.¹⁵ A jelöltek ekkor olyan szélsőséges honlapokra és fórumokra jutnak el, ahol könnyen kommunikálhatnak hasonló nézeteket valló fiatalokkal. Az eszmecserék tovább erősítik elköteleződésüket a dzsihád felé. Breininger esetében különösen fontos szerepe volt az internetnek, és az onnan elérhető, valamint letölthető szélsőséges propaganda anyagoknak.

- 4. A „dzsihadizáció” az utolsó szakasza a radikalizációnak, amelyben gyakorlatilag a jelölt vagy a jelöltek csoportja kötelezettségként fogadja el, hogy magát/magukat mudzsahedin-nek nevezve részt vegyen a szent háborúban.

Az utolsó szakaszban a radikalizációs folyamat különböző alpontjai jelennek meg, amelyeken tovább haladhatnak a jelöltek. Az első ilyen egy utazás egy muzulmán országba, mint ahogy ez Breininger esetében is történt. Ilyenkor a jelölt – végső elköteleződésként – további vallási

¹⁴ A Nyugat háborúja az Iszlámmal szemben.

¹⁵ Ezen túllépve sőt, még a nem „jó muzulmánval” szemben is.

indokot keres a radikalizációjára, vagy pedig már azonnal gyakorlatba akarja helyezni a dzsihádról tanultakat.

„Elindultam Németországból Egyiptomba, a repülőtéren kaptam vízumot. Egy taxisofőr elvitt az iskolához, ahol az iskolamester köszöntött. Legalább egy évre kellett szállást találnom. A következő napokat az iskolában vagy a mecsetben töltöttem. A mecsetben sok külföldi muzulmán is imádkozott. Reméltem, hogy találok egy németet, mivel hogy nem beszéltem arabul így senkivel nem tudtam beszélni. Napok teltek el, és egy este egy idegen odajött hozzám és elkezdett angolul kérdezősködni, ki vagyok, honnan jöttem, ilyesmiket. Elmondta, hogy imádkozik a mecsetben egy fiatal, akit Alinak hívnak, és Dániából származik. Este elmentem egy internet kávézóba, hogy otthoni dolgokról érdeklődjek. Akkor tudtam meg, hogy Abd al-Malikot és Abdullah-t letartóztatták terrorista cselekmény kísérlete miatt. Egyfelől nagyon örültem, hogy láthattam, vannak emberek, akik hajlandóak az életüket is feláldozni Allahért, másfelől szomorú voltam, hogy testvéreim a hitetlenek kezén vannak. Ramadán alatt egy telefonhívást kaptam otthonról, Husszein al-Malla volt az. Ramadán végeztével elkezdtem az iskolát és végre arabul tanulhattam.

Ekkor Al-Malla javasolta, hogy Breining és ő hagyják el Egyiptomot és menjenek a frontvonalra.

„Mondta, hogy ismer egy utat Afganisztánba, tudni akarta, vele tartok-e. Muzulmánként ismertem kötelességemet a dzsihád felé, de a Sátán még mindig távol akart tartani tőle. Mivel nem tudtam arabul, azt kértem, hogy alapfokig hadd jussak el mielőtt nekivágunk. Négy hónap után vettünk két repülőjegyet Iránba, ezzel megtettük az első lépést.”

Tehát elindultak Wadszirisztán felé. (Meg kell jegyezni, hogy amint Iránba értek Al-Malla nevet változtatott.) A térségben létezik egy széles hálózat, amely dzsihadista tagokból, támogatókból és szimpatizánsokból áll, akik logisztikai támogatást adnak a mudzsahedineknek. Ők a világ több részéről érkeztek, hogy részt vegyenek a kiképzőtáborokban zajló oktatáson.

„Elhagytuk a repteret és busszal elindultunk Bam felé. Az út 20 óráig tartott. Onnan Zahidba mentünk tovább. Ott találkoztunk Abdussalam-mal, akivel elmentünk a mecsetbe, ahol egy segítővel találkoztunk. Ez az ember azonnal befogadott a házába. Pár nap múlva elindultunk Wadszirisztánba, egy magánautóval elindultunk az iráni-pakisztáni határhoz. Az UJI egyik

házába mentünk, egy faluba fenn a hegyekben. Abu Amir, a vezető, azt mondta, várjuk meg, míg elegendő leszünk és akkor elkezdhetjük a kiképzést az afganisztáni hegyekben.”

Feljegyzések a kiképzőtáborból:

„Oktatás. Edzésterv:

- *„Fajr” ima¹⁶, utána „zhikr”¹⁷, utána sport, nyújtás,*
- *egy perces reggeli,*
- *oktatás fegyverekről, „dhuhur”¹⁸-ig anyag megtanulása,*
- *„dhuhur” ima¹⁹, utána taktikai oktatás, test-test elleni harc,*
- *„Asr” ima, utána megint egyperces étkezés (kenyér és tea),*
- *Utána kikérdezés a megtanult anyagról (a túl sok hiba-büntetés), utána zhikr,*
- *a Korán tanulmányozása,*
- *„ischa”²⁰, éjjelenként egy óra őrködés.”*

A képzés második szakaszában a fegyverek kezeléséről tanultak, és kétfajta taktikát tanultak meg: a koalíciós egységek elleni felkelő tevékenységet és mártír műveleteket, vagyis öngyilkos merényletek végrehajtását.

„Azt mondta még az oktatás második fele előttünk áll, ami a nehézfegyverek kezelését jelentette, mint például : Havan, Z.K.K., A.G.S., TOP 82, TOP 75, SPG9, DShK, BM1, saját készítésű robbanóeszköz.”

„Később felmentünk az internetre, ahonnan egy fórumról letöltöttük „A mártír cselekedetek megengedhetősége az Iszlám jogban” pdf-et.”

Breining a továbbiakban leírja, hogyan működtek együtt a tálibokkal és az al-Kaidával terrorista és felkelési akciók kivitelezése során.

„Egy központban találkoztunk más mudzsahedinekkal, miután elvégeztük a szükséges előkészületeket, mint a próbálövéseket a fegyvereinken, elindultunk a hegyek felé. Miután

¹⁶ Hajnali ima.

¹⁷ Említés, különösen az isten nevének említése; a dervisgyülekezetek közös istentiszteleti gyakorlata.

¹⁸ Dél.

¹⁹ Déli ima.

²⁰ Esti ima.

odaértünk, négy csoportra osztottak minket. Az egyik csoport a helyszínen maradt a ZKK-val, hogy védje a többieket lehetséges helikoptertámadásoktól, és egy másik szintűgy a Havanszal. A maradék két csoport a hitetetlenek ellen indult el a BMI-esekkel. Vártunk két napot mielőtt elkezdtek volna a készüléteket az ellenfél megtámadására. A vezető jelzésre elkezdtek az első rakétákat kilőni a bázisra. Az akció után ugyanazon az útvonalon visszaindultunk.”

Ezután Breining kapcsolata az IJU-val megszűnt, és más egyéb terrorszervezetet sem említ videóiban, ellenben több német honfitársával egy alcsoportot hoztak létre „*Deutsche Taliban Mujahideen*” („német tálib mudzsahedinek”) néven. A csoport megalakulásával megszületett az első németekből álló dzsihadista csoport, melynek gyülekezési pontjára a világ bármely részéből várják azokat a németül beszélő muszlimokat, akik eleget kívánnak tenni az Allahiránti kötelezettségüknek.

Megfigyelhető, hogy Breininger viselkedése megváltozott, sokkal magabiztosabb és függetlenebb lett. Még azt is felvetette, hogy hazatér (Németországba) megházasodik és családot alapít.

„Egy mudzsahedinek el kell sajátítania a fegyverek használatát, de kívánatos hogy specializálja magát egy típusra. Jelenleg a nehéztüzérségi fegyverekben mélyítem a tudásomat, mint pl. a BM 82-es. Szándékom, hogy jövő nyárig profi szinten tudjam használni ezeket, hogy utána tudjak egyéni akciókat végrehajtani, ill. kezelésüket oktatni. Jó lenne, ha a mudzsahedinek itt házasodnának meg, sok eladósorban lévő lány van, akiknek szintén meg kell tanulniuk használni a kézfegyvereket. A gyerekek, akik itt születnek, messze a nyugati társadalomtól, nem kell, hogy iskolába járjanak, ahol kötelezik őket, hogy hazugságokat tanuljanak az evolúcióról, a szexualitásról, mint Németországban, az általános iskolákban. Ezek a gyerekek már több nyelven beszélnek, arabul, törökül, angolul, perzsául (pastu) és ezen felül korán átadják nekik az iszlám értékeit idősebb testvéreik. A legtöbben 6-7 éves korukra tudják a Koránt, edzik testüket és tanulnak önvédelmet, kézfegyver használatot, taktikát. Allah engedelmével ez egy nagyon különleges generáció lesz. A terroristák, akik nincsenek bejegyezve semmilyen listáján az ellenségnek. Beszélnek az ellenség nyelvét, ismerik szokásaikat és hagyományait, és nyugati külsejükkel könnyen elvegyülnek az ellenség országaiban, anélkül, hogy felkeltenék a figyelmet, és Allah segedelmével terror akciókat tudnak végrehajtani, amivel félelmet keltenek az ellenség szívében.”

Breining naplójának ezen a ponton vége szakadt, mivel 2010 áprilisában meghalt.

A német biztonsági erőknek az az egyik legnagyobb aggodalma, hogy továbbra is vannak olyan muzulmán vallásra áttért német állampolgárok, akik az afganisztáni-pakisztáni határvonalra utaznak kiképzésre. A német szolgálatok feltételezése szerint az elmúlt 20 évben nagyjából 200 fő kaphatott kiképzést (beleértve nőket és gyermekeket is). Az adatok szerint ma nagyjából 36.000 német állampolgár található az iszlám radikalizmus holdudvarában.²¹

Eric Breininger életútja felveti a kérdést, hogy lehet-e már csírájában megelőzni a radikalizációt, és ha igen, milyen eszközökkel. A tapasztalatok alapján úgy tűnik, hogy a radikalizáció leghatásosabb ellenszere a széles közvélemény megfelelő információval való ellátása. Amennyiben a muzulmán világ iránt fogékony fiatalok több információt kapnak a kultúra sokszínűségéről, akkor nagy valószínűséggel kisebb az esélye annak, hogy a dzsihádot támogatók „*egy igaz Iszlám*” nézete felé forduljanak. A radikalizáció megakadályozásában nagy szerepet játszik a helyi muzulmán közösséggel való együttműködés.

Breininger életrajza három fontos pontja miatt érdemel különös figyelmet. Először is, ő az első német származású állampolgár, aki áttért az iszlámra, és a frontvonalon veszítette életét. Annak ellenére, hogy több európai fiatal került kapcsolatba a dzsihád mozgalmával, azok általában az anyaországukban tevékenykednek. Másfelől bizonyítást nyert a dzsihádban résztvevő terroristák „*sokszínűsége*”, amellyel megszűnt az a homogén nézet, hogy csak arab országban született és nevelkedett, vagy arab országbeli felmenőkkel rendelkező első-második generációs bevándorlók, illetve társadalmi integráció hiányában lévő, vagy hátrányos társadalmi-gazdasági helyzetben élő személyek képesek terrorcselekményeket elkövetni.

Másodsorban Breininger radikalációjának gyorsasága meglepő, ugyanis az iszlám hitre való áttérése és a dzsihád eszmeiségének elfogadása között nem telt el fél év. Ilyen ütemű személyiségváltozás mellett nehéz közbelépni és megakadályozni, visszafordítani a radikalizációs folyamatot.

Végül pedig a közleményeipublikációi (videók) és a naplójának internetes megjelenése alátámasztják, hogy nem lehet alábecsülni az internet és a szociális média szerepét a szélsőséges propagandában, valamint a radikalizációban. Breininger naplójának és videóinak tanulmányozása során jól elkülöníthetők a fejlődési szakaszai, amelyek fontos adatokat

---

²¹ Der Spiegel: German Jihad colonies sprout up in Waziristan. <http://www.spiegel.de/international/germany/0.1518.687306.00.html> (letöltve: 2011. 06. 22.)

szolgáltathat a radikalizációs folyamatok háttéréről, szerveződéséről, illetve a célszemélyek pszichológiájáról, arról, hogy ők maguk min mennek keresztül és e közben miként látják magukat.

